

[Wilhelm]

ligger i disse ordninger, og som altså betyder, at for disse fem forslag sker mere end en femdobling af beløbet allerede i en 5 års periode.

Vi finder, at regeringens arbejdsløshedsbekæmpelse i forslagene for det første ikke er effektiv, for det andet meget kortsigtet. Det, der skulle sættes på, var jo arbejdspladser, der var vedvarende. Vi finder, det er rigtigt, som regeringen nogle gange har nævnt i debatten, at man ville foretage en aktiv udnyttelse af arbejdsløshedsdagpengene til oprettelse af egentlig offentlig produktion med blivende arbejdspladser, men det er jo ikke rigtig det, der sker her.

For det tredje finder vi, at finansieringen af regeringens politik gennem arbejdsløshedsskabende nedskæringer og afgifter og underskuddet på statsbudgettet er meget dårlige løsninger. Der var enorme erhvervstilskud, man kunne have finansieret fornuftig beskæftigelsespolitik med; de erhvervstilskud, der i forvejen gives i størrelsesordenen 15-20 mia kr. om året, er ikke spor beskæftigelseskabende og er allerede under voldsom og berettiget kritik fra fagbevægelsens side.

Hvad er det så, vi mener man skulle gøre i stedet for? Vi mener, at man, hvis man effektivt skulle nedbringe arbejdsløsheden, skal gøre det, der også ligger i martspakken, nemlig udvide uddannelseskapaleten og oprette praktikpladser ikke ved gulerodsmetoden, men ved den pålagte kvotaordning for arbejdsgiverne. Desuden skal der investeres i blivende arbejdspladser, f. eks. ved at øge investeringerne i vedvarende energi, ved at øge investeringerne i kraftvarmeværkerne, ved påbud om energibesparende foranstaltninger i enfamiliehusene såvel som i etageejendomme og andre bygninger, ved iværksættelse af trafiksanering, herunder cykelstiprojekterne, som ligger døde rundt omkring, ved udbygning af den kollektive trafik, ved et ordentligt planlagt boligbyggeri af det omfang, man talte om engang: de 40.000, ved igangsættelse af en effektiv boligforbedring og byfornyelse og ved igangsættelse af en offentlig afsætnings sikret produktion.

Hr. Camre sagde i sit ordførerskab for socialdemokratiet, at der jo ikke fandtes noget alternativ til regeringens beskæftigelsespolitik hverken fra højre eller fra venstre. Det er ganske enkelt ikke rigtigt. De ting, jeg har remset op her, var hovedelementer i den

første og mest omfattende beskæftigelsesplan, noget parti var fremme med, nemlig det, VS lagde frem allerede i 1976-77. Det var en beskæftigelsespolitik, som respekterede den kendsgerning, at man ikke kan bruge mere, end man producerer. Det var en beskæftigelsespolitik, som respekterede den kendsgerning, at kapitalen ikke lader sig overtale til at skabe arbejdspladser, men alene lader sig motivere af en tilstrækkelig fortjeneste, som respekterede den kendsgerning, at kapitalen er uden fædreland, og at den trækker til udlandet, hvis den ikke får de vilkår her i landet, som den kræver, som respekterede den kendsgerning, at man ikke kan hindre nedlæggelse af arbejdspladser, hvis det betaler sig bedst, men at man kun kan modvirke en sådan nedlæggelse, hvis man lægger en afgift på nedlæggelsen af arbejdspladser, som respekterede den kendsgerning, at krisen er international, således at det, man kalder forbedret konkurrenceevne, i bedste fald er en eksport af arbejdsløsheden til andre landes arbejderklasser; og det er endda kun i bedste fald, for i det sandsynligste fald er det blot en gensidig konkurrence i løntryk.

Går vi ud fra, at vi ikke kan bruge mere, end vi producerer, og at dette med konkurrenceevneforbedringen i virkeligheden er en gensidig konkurrence i løntryk og overføring, forsøg på at smøre arbejdsløsheden over på hinanden, så behøver man ikke at være handlingslammet af den grund. Der er stadig væk muligheder for en omfordeling af den produktion, man har. Jeg taler om en omfordeling såvel mellem forskellige befolkningsgrupper som en ændret fordeling af dette forbrugs sammensætning. Der er stadig væk mulighed for at forøge den samlede produktion ved at iværksætte nyttige og afsætnings sikrede produktioner.

De konsekvenser, som en sådan beskæftigelsesplan ville have – og her refererer jeg ikke til vores påstande, men til hvad de forskellige fagministerier bedømte, dengang vi lagde det frem i 1976-77 – var alt andet lige sådan, at hvis vi skulle være lidt bagkloge i dag og sige: tænk, om vi havde gennemført noget i den retning i 1976-77, så ville vi i dag have haft en situation, hvor vi i hele perioden havde haft væsentlig lavere arbejdsløshed, og desuden ville vores udlandsgæld have været en 20-30 mia kr. mindre, end den faktisk er, og vores årlige kasseunderskud